

DR. HOPPÁL PÉTER, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány a gróf Széchenyi István születésének 225. évfordulójáról való megemlékezésről szóló országgyűlési határozati javaslatot, önálló képviselői indítványt támogatja. L. Simon László képviselőtársam és előterjesztő társai indoklásában olyan érvek szerepelnek, amelyek, azt gondolom, a parlament mindkét patkójában helyet foglaló politikai erők számára iránymutatóak és mindannyiunkat egy közösségbe pozicionálnak.

Nyilvánvaló, hogy Széchenyi István és korának öröksége hozzájárult ahhoz, hogy a mai Magyarország általunk is ismert keretei, feltételei és körülményei, amelyet polgári Magyarországnak nevezhetünk, rendelkezésünkre állnak. A mai aktív generáció a reformkor időszakának, a '48-49-es örökségnek örök hálával tartozik, amennyiben a magyar tudomány, a magyar kultúra, a magyar politika és a polgári társadalom, valamint a gazdaság kereteit és lehetőségeit ők építették ki a késői utókor számára. Ilyen értelemben is úgy gondoljuk, illő és méltó, hogy gróf Széchenyi István születésének kerek évfordulóját, a 225. évfordulót ilyen formában is egy szimbolikus jogi aktussal az Országgyűlés határozatba foglalja.

S természetesen fontosnak tartjuk, ahogy L. Simon László képviselőtársam erről részletes említést tett, hogy a kormány is foglalkozzék az emlékével, foglalkozzunk ezzel, hiszen a cél az, hogy Széchenyi István és korának szellemi örökségét társadalmasíthassuk. Azt szeretnénk, ha az említett objektumok felújítása, kiállítások rendezése és programok szervezése hozzájárulhatna ahhoz, hogy a mai fiatal generáció és az aktív idősebb korosztály is újragondolná, hogy mi mindent nyújtott, mi mindent kaptunk szellemi hagyatékként gróf Széchenyi István örökségéből, melyek azok az objektumok és melyek azok az értékek, amelyekből ma is irányt kapunk és erőt meríthetünk.

Ezért örülök kifejezetten annak, hogy a ma előttünk álló országgyűlési képviselői önálló indítványt megelőzhetette a Széchenyi-kultuszról és a nagycenki Széchenyi-emlékhely felújításáról szóló, decemberben hozott kormányhatározat, amely néhány intézkedést foganatosít, és ehhez állami forrásokat rendel. Természetesnek tartjuk azonban, hogy ez nem csupán a kormányzat feladata kell legyen, és nem csupán egy országgyűlési határozat keretében kell hogy minden politikai erő által támogatott kérdés legyen, hanem azt szeretnénk, ha a társadalom minél szélesebb rétegei kapcsolódna be '48 örökségének, illetve Széchenyi István örökségének a feldolgozásába. Ezért tartjuk kiemelten fontosnak, hogy ennek az évnek - amely nem hivatalos emlékév, de a 225. évforduló mégiscsak egy kerek dátum - a rendezvényei minél szélesebb társadalmi körök számára nyitottakká váljanak, illetve ha néhány olyan objektum felújításával, valamint egy kiállítás rendezésével hozzájárulnának az örökség átéléséhez, amelyeket képviselőtársam előterjesztőként említett.

(19.30)

Szimbolikus esélyként tarthatjuk számon, hogy az előterjesztést éppen a mai napon tárgyalja az Országgyűlés. Hiszen emlékezhetünk arra, hogy 2014 végén döntött arról az Országgyűlés, hogy március 16-a, a mai nap a magyar zászló és címer napja a nemzeti naptárunkban. Azt mondhatjuk, hogy az Országgyűlés még most is egyfajta adósságtörlesztésben van, a rendszerváltás után negyedszázaddal is. Hiszen nálunk szerencsésebb nyugati társadalmakban, országokban, ahol nem tombolt 45 éves kommunista diktatúra, és ahol a szimbólumoknak értékük van, és ahol a nemzeti önazonosság megélését nem tiporták sárba, ahol nem cserélték le kommunista címerekre az ország címereit, ezekben az országokban magától értetődő természetességgel ezek a nemzetek megünneplik, és hatalmas nagy ünnepséget szerveznek a nemzeti zászló és címer napjára. Érdemes megvizsgálni a nyugati társadalmak ez irányú hagyományait. Nagyon izgalmas hagyománymegéléseket és ünnepségsorozatokat tapasztalhatunk tehát Nyugat-Európa és Skandinávia térségében és a tengerentúlon is.

Illő és méltó, hogy a magyar Országgyűlés alig 14-15 hónappal ezelőtt ezt az adósságot is törlesztette. A rendszerváltás után 25 évvel elég erős volt ahhoz a magyar társadalom, hogy egy ilyen kérdésben is olyan delegáltakat küldjön a magyar Országgyűlésbe, akik ezt az adósságtörlesztést fontosnak tartották. Így ér össze tehát a mai nap, a magyar zászló és címer napja, a '48-as, illetve reformkori örökségünk

Széchenyi István hagyatékának méltó ápolásával. Örülök, hogy ezzel a szimbolikus jogi aktussal hozzájárulhat a magyar Országgyűlés is ahhoz, hogy a legnagyobb magyar páratlan életművének, szellemi hagyatékának megismerése és ápolása az egész magyar társadalom számára valóság legyen.

Köszönöm az előterjesztők méltó munkáját, és bízom abban, hogy széles körű támogatást kap az előterjesztés. Köszönöm szépen, elnök úr. (Taps a kormánypárti padsorokban.)

PETNEHÁZY ATTILA, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársak! Tisztelt Ház! Egy nappal legnagyobb nemzeti ünnepünk után, és valóban, ahogy ezt államtitkár úr elmondta, a jelképeink napján, jelesül a címer és a magyar lobogó napján, azt hiszem, a legméltóbb pillanat az, hogy elhangozzék itt, ezen falak között, ezen festménnyel szemben gróf Széchenyi István neve.

Azt hiszem, valóban olyan kort élünk, mondjuk ki, amikor híján vagyunk példaképeknek, és talán már ez a szó, hogy példakép is egy kissé lejáratott lett. Ezért van igazán fontos jelentősége, hogy ilyen kérdésekben a tiszteletadásnak, a főhajtásnak és a történelmi emlékezésnek mi magunk, a magyar Országgyűlés képviselői adjunk egy parlamenti szintet, parlamenti szintre emeljük a főhajtást.

Mi mindent üzen még sok minden mellett, amit elmondott államtitkár úr is? Azt gondolom, nekünk, politikusoknak is nagyon fontos, hogy mit üzen Széchenyi maga; Széchenyi élete, Széchenyi felelőssége, Széchenyi felelőssége politikusként, Széchenyi felelőssége emberként. A Nemzeti összetartozás bizottságának ülésén, ahol Firtl Mátyás képviselőtársam is már jelen volt, volt szerencsénk tárgyalni erről a határozati javaslatról, természetesen, mondom még egyszer aláhúzva, természetesen és örömmel mondom ezt, minden tag, kormánypárti és ellenzéki ezt a javaslatot, ezt a határozatot elfogadta. Úgyhogy azt gondolom, hogy mi itt a parlamentben most valóban megvalósíthatjuk azt, hogy méltókká váljunk erre a jeles pillanatra, amit az előttem szólók már méltattak sokféleképpen.

Nekem mindenesetre, mint a parlament egyik tagjának, igenis büszkeségre ad okot, hogy itt, ebben a Házban, ebben a témában felszólalhatok önök előtt. Nem szaporítva a szót, és bízva abban, hogy valóban a nemzeti összetartozás mindannyiunk számára fontos, határon kívül és belül, és mindannyian szeretnénk ahhoz hozzá is járulni, hogy a nemzeti összetartozás élménye egyre fontosabbá váljon országunkban, és határon belül és kívül, remélem mindannyiuk egyetértését. Személyenként ki-ki maga eldöntheti, hogy mit tehet majd saját maga választókerületében, én is Nyíregyházán és a Nemzeti összetartozás bizottságának tagjaként határon túl. Mindenkinek magasztos, emelkedett munkát kívánok ehhez az emlékévhöz. Köszönöm a szót. (Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)

FIRTL MÁTYÁS, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Előljáróban engedjenek meg nekem egy személyes gondolatot. Én a Széchenyiek földjéről érkeztem, ott élek, ezért különösen is fontosnak tartom a gróf Széchenyi István születésének 225. évfordulójáról való megemlékezést és az országgyűlési határozat kapcsán erről szólni.

Én onnan érkeztem, ahol nap mint nap érzékeljük a Széchenyiek múltbeli jelenlétének erejét és tevékenységének, munkálkodásának maradandó, jelenbéli eredményeit, Nagycenken, Fertőszéplakon, Sopronhorpácson, Fertőbodon, Sopronban, ahol első díszpolgára lehetett a városnak, vagy Kópházán, Nagylózson, Bánfalván, ahol mind láthatjuk a Széchenyiek által épített kastélyokat, templomokat, a kápolnáját, a hársfasort, a temetőt, a lovardát, a borospincét, a kegytemplomot, ahol szülei esküdtek, és számos egyéb létesítményt is, vasutat, mi több, személyes tárgyait az emlékmúzeumban, utoljára viselt öltözetét és végső nyughelyét a családi sírboltban.

Ezért naponta megéljük azt az örökséget, amelyért felelősek vagyunk. Több értelemben is felelősek vagyunk. Egyrészt ez a felelősségérzet több a Széchenyieknek kijáró tiszteletnél, azért több, mert cselekvésre kötelez mindabban, ami Széchenyi tárgyi és szellemi örökségének megőrzését, fejlesztését, közkinccsé tételét jelenti. Másrészt ez a felelősség cselekvésre kötelez abban is, hogy a polgári Magyarország kiteljesítésén és megerősítésén dolgozzunk azzal a lelkiállattal, elszántsággal, amivel Széchenyi István példát mutatott a közéletben, politikusként, államférfiként és hitben élő magánemberként egyaránt.

Mindenekelőtt köszönetet szeretnék mondani Magyarország Kormányának, személy szerint Orbán Viktor miniszterelnök úrnak, hogy az Orbán-kormány elsőként a rendszerváltás utáni időszakban fontosnak tartja, hogy a Széchenyiek örökségének méltó helyreállítása és fejlesztése megtörténjen ahhoz a szellemiséghez méltóan, aminek köszönhetően a XIX. században a polgári Magyarország megszülethetett. Igen, mi, akik Széchenyi örökségében élünk, ezért sajátos módon örökösei vagyunk a Széchenyieknek, szellemi értelemben mindenképpen. Ezért a Fertő menti, Cenk környéki, Sopron vármegyei embereknek a közéletbe való viszonyulásában is ez a szellemiség nyilvánul meg, ami a Széchenyiek haza- és nemzetszeretetéből eredeztethető.

Igen, mi Sopron vármegyeiek büszkék vagyunk a legnagyobb magyarra. Amint azt Östör József, Sopron vármegye nemzetgyűlési képviselője, aki egyébként Széchenyi-kutatóként is ismert, a múlt század 20-as éveiben ezt írta: „Az isteni gondviselés osztotta el nagyjainkat hazánk különböző tájain. Felső-Magyarországnak megvan a maga Rákóczi Ferenc és Kossuth Lajos, Erdélynek Bethlen Gábor és Teleki Mihály, Zala vármegyének Deák Ferenc, Biharországnak Tisza Istvánja, hogy csak az államférfiaknál maradjunk, így van meg nekünk, Sopron vármegyeieknek ezer esztendő legnagyobb magyarja, gróf Széchenyi István.”

(19.40)

Elmondhatjuk, hogy Széchenyi István az egész országot ugyan, de reá mi, Sopron vármegyeiek különös jussal formálunk. Ha a kereszténység hőskorában élnénk, azt hiszem, hogy őt választotta volna Sopron vármegye a védő patrónusának. És fordítva: az a Széchenyi István, aki élete meghatározó éveit Cenk és Sopronban töltötte, a magyar haza és a nemzet szolgálatára tette fel életét. A reformkor vezéralakjaként az egyik legnagyobb formátumú valaha élt politikus. A nemzetével azonosuló főúr az egész magyarságot kívánta a saját maga által kialakított eszmények alapján újraformálni. A polgári viszonyok megteremtésére európai összehasonlításban is egyedülálló koncepciót dolgozott ki, amelynek az egész közösség a nyertesévé válhatott. Amint ő fogalmazott: „Egyes csak úgy lehet nyertes, ha nyertes a község.”

Tisztelt Képviselőtársaim! Gróf Széchenyi István születésének 225. évfordulóját ünnepeljük 2016. szeptember 21-én. Méltó szellemiségben és összefogással a Széchenyi-örökséghez kapcsolódva a nagycenki egyházközség és Nagycenk nagyközség önkormányzata közös szervezésében 2016. január 2-án ünnepi főpapi szentmise nyitotta meg Nagycenken az emlékévk helyi eseményeinek sorát, a Szent István plébániatemplomban. A Széchenyi jubileumi évet úgy indíthattuk el Nagycenken, hogy az előző évtizedekhez képest - amint azt már említettem, a jelenlegi Orbán-kormányának köszönhetően - konkrét eredményei vannak a kormányzati kiemelt figyelemnek, amely a nagycenki Széchenyi-emlékhelyekre irányul. A fejlesztések keretében megtörtént a Széchenyi Emlékmúzeum tetőszerkezetének és külső, északi homlokzatának felújítása, a Széchenyi Mauzóleum felújítása.

A hitbéli értékrendet tükrözi, hogy a jubileumi évben a Széchenyi-kápolna is visszakerülhet abba a méltóságba, amely azt az értékrendet illeti, ami Széchenyi egész életét, életpályáját, nemzetszolgálatát megalapozta. Széchenyi saját kápolnája az a hely, amely a Döblingből hazahozott földi maradványainak is helyt adott, amíg végső nyughelyére nem talált. A 225 éves évforduló ismét az imádság helye lehet, hogy így, méltóságában visszaállíthatjuk a szent helyet, azzal az elkötelezettséggel és tisztelettel, amivel a keresztény hitbéli értékrendnek és Széchenyi nagyságának is tartozik az utókor.

Tisztelt Képviselőtársaim! Széchenyi szellemi hagyatéka, életművének mozgóereje, éltető eszméje a hazaszeretet. Ezért időszerű Széchenyi életműve 2016-ban. Amint Illyés Gyula fogalmaz: „Széchenyi István szellemi hagyatéka olyan örökség, amely a nemzet életének sorsfordító pillanataiban a közösség számára mindig spirituális erőforrást jelentett, bizonyosságul annak, hogy életműve hatott olyan mértékben a magyar közgondolkodásra, hogy a kiutat kereső szándék útmutatást meríthessen belőle.”

A legnagyobb magyar születésének 225. évfordulójáról az országgyűlési határozattal való megemlékezés azt a célt szolgálja, hogy a jelenlegi teendőink, feladataink teljesítésének példaként tekintsünk Széchenyi életművére, továbbá, hogy azt maradéktalanul a jövő nemzedékek számára spirituális erőforrásként is követendő példaként a tettekészségben is átörökítsük.

Tisztelt Képviselőtársaim! A 2014 óta Nagycenken elkezdődött fejlesztések azt a célt szolgálják, hogy a legnagyobb magyar szellemi örökségéhez méltó zarándokhellyé válhassanak az életművéhez kapcsolódó emlékhelyek, létesítmények. Tegnap ünnepeltük az 1848-as forradalom évfordulóját. Széchenyi az átalakulást 1848-ban Kossuthhoz képest máshogy szolgálta, de amint azt a történelemtudomány is elismeri, szándékai és tettei ugyanabból a nemzettudatból és nemzetszeretetből táplálkoztak, és voltak közös pontjaik. Nemzeti ünnepünkön a '48-as, a mindenkori forradalmi ifjúság fiataljainak márciusához is méltó törekvésnek tarthatjuk, hogy az ifjúság számára nemzeti zarándokhellyé kell tenni Nagycenket és a Széchenyi-örökség színhelyeit, azért, hogy életében minden fiatal, beleértve a külföldiakat is, legalább egyszer eljuthasson Széchenyi nyughelyéhez és mindazokra a helyekre, amelyek a Széchenyiek jelenlétének lenyomatát idézik.

A XXI. század eleji átalakulás folyamatát átélő magyar nemzetnek szüksége van Széchenyi István életszemléletére, a spirituális erőforrásra ugyanúgy, mint gyakorlati útmutatására. Széchenyi hitelességét tettei, máig maradandó alkotásai bizonyítják, amelyek állnak szilárdan, hatalmasan, hasznosan, értékesen; máig hatnak, formálnak. Áll a Lánchíd és az alagút, a Tudományos Akadémia; élnek és hatnak művei, a lótenyésztés, a lóverseny, a társas egyletek, a civil szervezetek, az Al-Duna és a Tisza szabályozása, a gőzhajózás a Dunán, a Balatonon, a malmok és a vasúti közlekedés, a takarékpénztárak, a kereskedelem. Máig tartó mozgásba és fejlődésbe ő lendítette mindezekkel a por és sár Magyarországot; ő indította meg az iparosodást, a polgári fejlődést. Hihetetlen erőfeszítéseinek eredményei azóta is, továbbfejlesztve, újabb eredményeket hoznak. „Egyes csak úgy lehet nyertes, ha nyertes a község.” - mondta, és minden területen nyertessé tette a közösséget.

Ez a nyertesség a forradalom értelmét adta. Ugyan leverték a szabadságharcot, de Széchenyi műve által egy új korszak köszöntött Magyarországra. A kiegyezést követően, ötven év alatt aztán ezért tehetünk csodát mi, magyarok. Az ipar szárnyalt, a mezőgazdaság a virágkorát élte, önazonosságában erősödött a nemzet, erősekké, műveltekké, gyarapodóvá váltunk.

A jelen Magyarországnak szüksége van ebben az értelemben az értékrend felmutatására, tudatosítására és Széchenyihez hasonlóan a konkrét cselekvésre, hogy az erős és polgárosult Magyarország a közösségeinkben kiteljesedjen, és védelmet nyújtson közösségnek, egyénnek. Minekünk az ő befoghatatlan örökségét kötelességünk a község, azaz a közösség közkincsévé tenni, minden lehetséges eszközzel és módon.

A jelen országgyűlési határozat és a megkezdett jubileumi év legyen annak is alkalma, hogy gondolatait, tevékenységét alaposabban és mélyebben megismerjük, és mindenki tudatosan, Széchenyi szellemében keresse küldetését és végezze mindennapi feladatát. „Munka, munka a nemzeti gazdaság talpköve!” - írja Széchenyi a Hitelben. Fedezzük fel azt, amiben a korszerű államférfi és követendő példakép, akinek tanítása, elvei teljes összhangban állnak dolgos életével, maradandó alkotásaival - küldetésstudat, bátorság, a cselekvésre erkölcsi szilárdság.

Életműve, cselekvő haza- és nemzetszeretete időszerű és követendő példa, ahogyan az értékteremtő szellem erejével az egész nemzet érdekeit, javát és jövőjét szolgálta. „Minden becsületes szívnek

legszentebb a hon.” Milyen egyszerű, érthető és következetesen végigvihető útmutatás a gazdaságpolitikára, a társadalompolitikára, a kultúrára, a külpolitikára, vagy akár a népvándorlók inváziójának kezelésére: „Minden becsületes szívnek legszentebb a hon.”

Tisztelt Ház! Széchenyi igaz, szilárd erkölcsi alapokra helyezett keresztény élete, Széchenyi alkotó és értékteremtő élete ma kötelez. Mindannyiunkat cselekvésre kötelez a hon érdekében; a családjunk, a kisebb közösségeink, a város és a haza érdekében, hitünk, kultúránk védelme érdekében. Úgy is mondhatnánk: a hazaszeretetet köteleység.

A parlament előtt egy határozat áll, amelynek jelentőségét gróf Széchenyi István életműve adja, és sokkal inkább mindaz, ami a magyar nemzetet ezáltal formálta, évszázadokat határozott meg a magyar közgondolkodásban és a fejlődésben. Széchenyi életét sokféle minőségben méltatják majd, de a legfontosabb, hogy életművének éltető eszméje a haza szeretete. Ez egy olyan közös nevező, ami alapja a fejlődésnek, összefogásnak, jövőépítésnek, nyugodt építkezésnek és a nemzet megerősítésének.

Tisztelt Képviselőtársaim! A nemzetnek pedig ki kell fejeznie speciális erőit, fel kell ismernie misszióját, be kell töltenie küldetését!

(19.50)

Mindezt nem azért, hogy ereje, virágzása öncél legyen, hanem nemzeti létével, munkálkodásával az egyént és a nemzet fejlődését, jólétét és Isten dicsőségét szolgálja. Széchenyi születésének 225. évében ennek az eszmeiségnek a jegyében kívánom Magyarországot kiteljesítését Széchenyi szavaival: „A tett első, a szó a második; s éppen úgy: az ember, a hazafi elől áll.”

Tisztelt Ház! Széchenyi életművének, emberi és politikai nagyságának ismeretében bízom abban, hogy a tisztelt Ház egyhangúlag fogadja el az országgyűlési határozati javaslatot akkor, amikor ennek szavazására sor kerül. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. (Taps a kormánypárti padsorokból.)

MAGYAR ZOLTÁN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Én is egy idézettel kezdeném: „Merjünk nagyok lenni, s valóban nem olyan nehéz, de legyünk egyszerismind bölcsék is!” - mondta szintén a legnagyobb magyar.

Nem árulok el nagy meglepetést, hogy a Jobbik Magyarországért Mozgalom fogja tudni támogatni ezt a határozati javaslatot, ahogy egyébként hasonló ügyekben szintén szoktuk tudni támogatni a kormányt. Nem lesz vita magának a határozati javaslatnak egyébként a céljaiban, illetve az addig elérendő feladatok megvalósítása kapcsán sem. Nagyon bízom abban, hogy a nagycenki ingatlanegyüttes gyorsított ütemű, komolyabb forrásokat bevonó rekonstrukciója valóban beindul. Itt hallottuk örömmel, hogy akár európai uniós pénzek, sőt akár 3 milliárd forint is szóba jöhet. Erre valóban nagy szükség lenne, hiszen vannak előrelépések ezzel kapcsolatban. Ezt senki nem vitatta, de messze nem kellő ütemben és sok esetben eléggé megcsúszva, így tényleg örömhír volt ezt hallgatni.

Úgy gondolom, Széchenyi Istvánnal kapcsolatban az elmondható, hogy Mosonmagyaróvártól Csíkszeredáig vagy éppen Dunaszerdahelytől Eszékig bárhol járunk, és akár egy járókelőt az utcán leszólítunk, és ha ő magyar ember és arra kérjük, hogy nevezze meg a történelmünkben a legnagyobb személyiségeket, akik a legnagyobb pozitív hatást gyakorolták nemzetünk történelmére, akkor biztos, hogy az első között fogja Széchenyit említeni. Ez így is van rendjén, ez így is van jól, és ebben jól is állunk.

Ugyanakkor, ha már arra kérnék meg ezt a járókelőt, hogy néhány gondolatban mutassa be azt, hogy Széchenyi mégis milyen tetteivel, milyen lépéseivel érdemelte ki ezt a méltó elismerést, akkor már azért

van mit tennünk, és az oktatáson, a felvilágosításon keresztül a kormánynak megvan a felelőssége aziránt, hogy ebben is jelentőseket lépünk előre. Így a 225. esztendő kapcsán a születésének 225. évét fogjuk ünnepelni, és szeptember 21-én lesz ennek a napja, addig bizony még, hogy ezt méltóképpen megtehesük, ezeket a feladatokat el kell kezdeni. Reméljük, hogy ebben is partner lesz a kormány. Főleg itt országgyűlési képviselőként kell, úgy gondolom, Széchenyi életútjának és örökségének a tanulságait megfogadnunk, és nem csak olyan tekintetben, ahogy ezt a kormány teszi. Azt jól látjuk, hogy egyesek kezében ma már bizony főnemesi birtokok összpontosulnak Magyarországon, amit sokat szoktunk innen, a Jobbik padsoraiból bírálni, de az a nagy különbség az akkori és a mostani főnemesi birtokok között, hogy az akkori főnemesek még olyan nagy tetteket hajtottak végre, és gyakran annyira az ország javát szolgálták mind cselekedeteikkel, mind életük egész munkásságával, amire méltán emlékszünk a mai napig is, méltán vagyunk büszkék erre. Sajnos, a mai főnemesi birtokok tulajdonosairól ez már messze nem mondható el, sőt éppen az ellenkezője.

Ahogy már említettem, a Jobbik minden olyan kezdeményezést támogat, ami olyan módon igyekszik egy méltó emlékévet létrehozni és keretbe foglalni, ami nem a közpénz pazarlásáról szól, és amely valóban megtestesíti azt a célt, amit egyébként nagyon helyesen leírtak ebben az előterjesztésben. De szóba került itt a vasút, malom, vízszabályozás, lóverseny, a civil szervezetek vagy éppen az evezés, a sport kérdésköre, amelyekben mind-mind Széchenyi megkerülhetetlen szereplője volt korának, és jó lenne, ha ebben is követnék önként Széchenyit és az ő munkásságát és nem csak szavakban, nem csak egy emlékévként kerülne erről szó. Például jó lenne, ha a vasútnak nem a leépítése zajlana az elmúlt évtizedekben Magyarországon, ha mondjuk, a vasúti áruszállítás privatizációja az előző kormánnyal összefüggésben nem következett volna be, és a jelenlegi pedig betartotta volna az ígéreteit és ezt a problémát kezelte volna.

Szomorúan olvashattuk egy hónappal ezelőtt, hogy az egyik utolsó magyar malom is éppen bezár, és ezzel a korábban méltán híres magyar malomipar gyakorlatilag már töredékére szorult vissza. Jó lenne, ha arról beszélgethetnénk, hogy Széchenyi korához hasonlóan a vízszabályozás újra értelmet nyer Magyarországon, és nem arról kell beszélgetnünk itt, a Parlament falai között, hogy az évszázad történelmi árvízének évében a tetőzést követő harmadik héten aszály sújtja ezt az országot, mert bizony Széchenyi erre is gondolt, amikor ezeket a problémákat felvetette itt az Országgyűlésben.

Jó lenne, ha a lóverseny kapcsán most már arról beszélgetnénk, hogy a hazai lótenyésztés milyen állapotban van, és miért csak egy jól meghatározható, kormányhoz köthető baráti kör profitál ebből a területről. A civil szervezetekről ne is beszéljünk, hiszen az elmúlt napok tüntetései kapcsán elég sok szó esett arról, hogy miként is bánik a civil szervezetekkel a magyar kormány és mennyire nem a Széchenyi-örökséget viszi tovább. Az evezés és a sport kapcsán megint csak kritikákkal lehetne illetni önöket, hiszen gyakorlatilag most már minden sportág minden egyes vezető tisztségét valamilyen kormánypárti politikus vagy önközhöz jól köthető személy látja el. Szintén nem a Széchenyi-örökségnek megfelelően kezelik ezt a kérdéskört.

De ez mind aktuálpolitika, és higgyék el, mi lennénk a legboldogabbak, ha ezt mind félretehetnénk egy ilyen emlékévként, egy ilyen határozati javaslat vitája kapcsán, hiszen akkor az azt jelentené, hogy valóban méltóan készül a kormány is, a kormánypárti képviselők is erre az emlékévre. Ahogy mondtam, a Jobbik ebben nagyon is érdekelt, és azért is hívtam fel most ebben a vitában erre a figyelmet, hogy Széchenyi örökségét és az ő gondolatait, az ő tetteit ne csak egy ilyen patetikus vitában legyünk képesek felemlíteni és önmagunkévá tenni, hanem a hétköznapi során is folyamatosan velünk legyen, és folyamatosan figyelembe vegyünk tetteink és szavazataink során is az ő gondolatait és értékrendjét, és akkor talán az általam felemlített problémák a jövőben majd nem fordulhatnak elő. Ilyen körülmények között, ha a jelenlegi közállapotok fennmaradnak, akkor azt hiszem, ez a Széchenyi-év inkább csak szavakban és kommunikációs szempontból lesz méltó Széchenyi örökségéhez, de semmiképpen nem az ország állapota szempontjából.

Ezekkel a kitételekkel és feltételekkel, ahogy említettem, a Jobbik támogatja ezt a határozati javaslatot. Köszönöm a szót, elnök úr. (Taps a Jobbik padsoraiból.)

SALLAI R. BENEDEK, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Igen, kívánok, mert Széchenyi István munkássága messze méltó arra, hogy a Parlament falai között méltassuk azt, habár nyilvánvalóan ennek az oka, hogy mi miatt került most ez szóba, számos kérdést vehet fel. Megtiszteltetés munkásságáról beszélni, természetesen elsőként is első mondatommal biztosíthatom az előterjesztőket, hogy a Lehet Más a Politika támogatja az előterjesztés elfogadását, és alkalmasnak tartja az emlékv megrendezésére a javaslatokat. Nagy örömeinkre szolgál az, hogy Széchenyi István munkásságának és örökségének ápolására, építészeti, kulturális örökségének felelevenítésére - akár múzeumi szinten - ez az emlékv lehetőség teremt. Mindez öröm, és mindaz öröm, hogy egy olyan előterjesztést hoztak, amely az ellenzék számára is elfogadható, ugyanakkor az elmondottakkal kapcsolatban, amit az előterjesztés kapcsán eddig hallottunk, néhány gondolatot hadd mondjak el önöknek.

Az előterjesztő fél órában méltatta Széchenyi István munkásságát, ami nagyon-nagyon kevés ennek az életműnek a méltatására, és azt hiszem, hogy ha minden egyes ellenzéki képviselő és kormánypárti képviselő is ezt megtenné, az az idő is kevés lenne, hogy felelevenítsük mindazt a nagyságot, amit a munkájával elért; majd a kormány képviselője újabb 15 percben, majd a Fidesz képviselője, majd a KDNP képviselője, és nagy öröm hallgatni. Az a kérdés mindössze, hogy Széchenyi István munkásságához hogyan illeszkedik az, hogy mindebben ilyen mértékkel részt tudnak venni, ugyanakkor Magyarországon a szegénység, a közutak állapota, az egészségügy állapota, az oktatás nem keltheti azt a hangulatot, hogy önöknek meg kellene szólalni.

Úgy mentek el itt tárgysorozatba vételek a mai nap folyamán, hogy nem szólalt fel kormánypárti képviselő. Egyetlenegy volt, ahol egy KDNP-s képviselő a bizottság nevében megszólalt. Úgy mennek el közérdekű javaslatok, hogy önök meg sem szólalnak, míg most majd' egy óra hosszán keresztül gondolják azt, hogy ezt meg kell tenniük, aminek én nagyon-nagyon örülök, csak azt hiányolom, hogy más ügyekben mindezt nem teszik.

(20.00)

Nem teszik azokban az ügyekben, ami az emberek mindennapi életét érinti és a mindennapi életükre közvetlen hatással van, és nyilvánvalóan ez azért fontos, hogy erről beszéljünk, mert ha Széchenyi Istvánról beszélünk, akkor nem tehetjük azt meg, hogy ne beszéljünk arról, amit a mai kornak üzen munkássága.

Magyar Zoltán képviselőtársam azt a példát hozta, hogy amennyiben megkérdezzük egy embert az utcán, minden bizonnyal a legnagyobb magyarokról minden ember az elsők között említi meg Széchenyi István nevét, és a magyar köztudatba beivódott az, hogy milyen szintű tevékenységgel járult hozzá a magyarság fejlődéséhez.

Az viszont, ha megkérdeznénk ugyanezen járókelőket, hogy mi jut eszébe a magyar kormány és Széchenyi István munkássága közötti párhuzamról, azt hiszem, hogy ez már feladná a leckét, és ehhez fideszes országgyűlési képviselőnek kell lenni, hogy valaki találjon ilyen párhuzamot. Menjünk végig néhány dolgon, csak azért, hogy méltón emlékezzünk meg.

Beszéljünk a lótenyésztésről! Jelen pillanatban őshonos fajtáink egy jelentős részének már nagyobb állománya van külföldön, mint Magyarországon. Kérem, nézzék meg, mit csinált Széchenyi. Kiment, és saját pénzén méneket vett, hogy hogyan javítsa a magyar állományt, hogyan tudja a magyar

köztenyésztésbe beállítani a legjobb angol telivéreket, és hogyan javítsa a magyar köztenyésztésben lévő állományt.

Mit csinál a magyar kormány? Öt év alatt önök szerint hány mént vett az FM, és a törzstenyésztésben mennyi mén áll rendelkezésre, hogy javuljanak a magyar fajták állományai? Semennyi. Hoznak haza ennek a lecsökkent kancaállománynak a védelmére bármit is? Nem. Mit tettek a lovassportok kultúrájáért? Nézzük meg a támogatási rendszereket: infrastruktúrát fejlesztettünk, miközben olimpikon sportolóknak nincsenek meg az alapvető feltételei, hogy ezekben helyt tudjanak állni. Tehát jócskán ad nekünk tennivalót Széchenyi munkássága, hogy mit kell tennünk ezekért a dolgokért.

Alapvetően nemcsak a lóversenyzésben, hanem az állattenyésztő-társaság létrehozásában is nagyon-nagyon sokat tett Széchenyi István és a munkássága, hiszen a lótenyésztés mellett a magyar állattenyésztés nagyságára sokszor hívta fel a figyelmet, hiszen akkori táji adottságaink még a folyóvíz-szabályozások előtti állapotának a jelentős része lehetőséget teremtett arra, hogy az extenzív állattartás kapcsán a lehető legnagyobb legelőállat-állományokkal rendelkező vidékeken a vidéki foglalkoztatást - most így mondanánk - hogyan biztosítsa. Ebben meghatározó szerepe volt abban, hogy ő hogyan kezelte saját jobbságát. Kérem, nézzük meg, hogy a sajátjából hogyan adott a kicsiknek, az elesetteknek, mit tett annak érdekében, hogy földhöz jussanak.

Most mit tesznek az önök új arisztokratái? Mit csinál Mészáros Lőrinc és a hasonló barátai? Fogják a közösségi tulajdont, amivel a kicsiket kellene segíteni, és megszerzik maguknak, hogy növekedjenek. Ez a különbség, ezt mutatja nekünk Széchenyi István munkássága, hogy mit kellene tennünk, mit kellene tenni azokkal a milliárdokkal, amiket közbeszerzések kapcsán megszereztek magyar milliárdosok. És nyilvánvalóan itt is lenne tennivaló, hogy a magyar kormány vegyen példát arról, amit a Széchenyi István-émlékév taníthat nekünk.

Nyilvánvalóan felmerül az is, mindenki tudja, hogy Széchenyi István születésének évében, 1791-ben kezdődött el a Magyar Tudományos Akadémia kialakítása, létrehozása, akkor vetődött fel ennek a javaslata, de ugyanakkor 1827-ben született meg az a törvény, ami a létrehozását elősegítette. Nyilvánvalóan, ha a Tudományos Akadémiáról beszélünk, akkor megkérdezhetjük azt, hogy a magyar kormány jelenleg hogyan viszonyul a tudományhoz.

Meg kell néznünk az Alaptörvényt, meg kell néznünk a ténykedést, meg kell néznünk, hogy - bocsánatot kérek, hogy saját szakterületről jövök - a földművelésügyi miniszter mit hirdet európai uniós szinten, mondjuk, a magyar akác nem létező fajról. Vagy mit hirdet a tudomány vívmányairól, aminek - itt van nem tudom, hány száz méterre a Tudományos Akadémia - az összes tudását nem használja a magyar kormány ahhoz, hogy a kormányzati mindennapi munkában az a tudás be tudjon épülni. Itt van a tudomány, és a tudomány leépítéséhez nem kell tudomány, de ahhoz kellene, hogy hogyan hasznosítsuk ezt. Nem akarjuk azokat a vívmányokat, amiket a kor teremt nekünk. Önök hoznak egy XX. század közepi technológiát azzal, hogy Paksot fejlesszék, miközben a XXI. század tudományos vívmányait, ami itt van előttünk és rendelkezésünkre állna, nem akarják tudomásul venni.

Vajon mit tanít Széchenyi? Széchenyi István előretekintett. Azért ment Európába, hogy tanuljon és tudást hozzon ide. És erre L. Simon képviselőtársam felhossa példának a magyar migrációs kérdést, ami alatt a Magyarországról migráló embereket értem, hiszen azt mondja, hogy az milyen jó, ha kimennek tanulni. Igen, így van. Széchenyi István és a reformkor nagyjainak sokasága ment ki azért, hogy kultúrát, technológiát és egy halom más dolgot tanuljon kint. De akik most Magyarországról kimennek, akik veszik a botjukat, a hátukra kötött zsákkal fogják a cókómókjukat és megindulnak Nyugat-Európa felé, azok nem művészetet tanulni mennek, nem a múzeumokba járnak, hogy kultúrát tanuljanak és hazahozzák. Nem azért mennek, hogy ott megtanuljanak valamilyen technológiát és itthoni közösségüket ezzel gazdagítsák. Nem! Azért, hogy elhagyják az országot.

Mit tanít Széchenyi? Azt, hogy haza kell jönni. De alkalmasak erre a feltételek? A kormányzat megteremti annak a feltételeit, hogy ezt kommunikálhassuk? Nyilvánvalóan jó lenne, ha így lenne, de nincs így.

Nagyon-nagyon érdekes a Nemzeti Kaszinó létrehozása 1827-ből, hiszen Széchenyi azt gondolta, hogy nagyon-nagyon fontos az, hogy gondolkodó emberek eszmét cseréljenek. Az eszmecsere szintje ma már nem létezik. Nem kíváncsi a mostani kormányzat arra, hogy mit gondol az ellenzék. Nem kíváncsi arra, hogy milyen javaslatunk lennének. A tárgysorozatba vételek sorra hullanak el, semmit nem akarnak érdemben megvitatni. Nem akarják azt, hogy ülünk le, és parlamenten kívül vagy bárhol beszéljünk a kormányzás minőségéről, azokról az aggályokról. Nem akarják azt, hogy az ország vezető gazdasági szakemberei, az Akadémia képviselői eljuttassanak öönhöz mindent. Nem, mert az a fajta fölényes arrogancia, amivel azt gondolja a kormányzat néhány tagja, hogy ő mindent jobban tud és mindenhez jobban ért, ez az, ami jellemzi a mostani politikai kultúrát.

Vajon így tenne Széchenyi manapság? Vajon ugyanígy viselkedne a magyar értelmiséggel? Vajon azt üzenné a magyar pedagógusoknak, mint amit ma Kósa képviselőtársunk, frakcióvezető úr üzent, hogy pusztán politikai megfontolás, és nem kell az oktatással foglalkozni, mert minden rendben van? Mit tenne ma Széchenyi ezekben a helyzetekben?

Nyilvánvalóan a Lánchíd létrehozása és a tízéves munka, amit végig felügyelt és nagyon-nagyon sokat dolgozott benne 1839-től kezdve, megint egy fontos kérdés, ugyanis nagyon kíváncsi lennék, hogy most vajon ki nyerné a közbeszerzést, ha most kellene építeni, a közbeszerzésben mennyi pufferköltség lenne, milyen kiegészítő, járulékos, kommunikációs költségek merülnének fel, mert az biztos, hogy ma már ez is egy pénzlenyúlás lenne, mint oly sok minden. És nem véletlen az, hogy amik az örökségeink, azok pont ennek a kornak és az azt követő koroknak az örökségei, hiszen akkor pont az a politikai kultúra, amikről önök most nagy szavakkal beszélnek, megakadályozta volna azt, hogy ilyen mértékben a közbe belenyúljanak, mint azt most teszik.

És ha már felmerült a Tisza szabályozásának a kérdése, szintén egy nagyon-nagyon érdekes aktuálpolitikai téma, hiszen lássuk be, az elmúlt öt éves kormányzása vagy lassan hat éves kormányzása alatt a Fidesz mit tett az árvízi biztonság érdekében. Gátakat épített. Mikor? Éppen árvíz volt. De mit tesz a fenntartható vízgazdálkodás érdekében? Széchenyiék nemcsak azt akarták, hogy védjék a társadalmat és a földet az árvíz ellen, és kiszámítható vízháztartás jöjjön létre, hanem nyilván szántóföldet is akartak nyerni. Ma egész Európa ellenkező irányba megy. Nézzék meg, mi történik a Póval vagy a Rajnával! Azok a kanyarok, amiket akkor levágtak, és Széchenyi annak mintájára Európába hozta, hogy ez egy jó irány lesz, és elvetette Paleocapa, a Pó szabályozása mérnökének terveit, és helyette Vásárhelyi technokrata terveit építette be, mert Európa ezt tette... - mi nem követjük Európát. Mi most nem csinálunk holtági rehabilitációkat a folyókon, nem csinálunk semmit, nem csinálunk vízgazdálkodást. Mi nem gazdálkodunk a vízzel. Jön a víz és leengedjük az országból.

Azzal a szemlélettel, hogy tanuljunk Európától, amit Széchenyi megtett, most teljes mértékben nem élünk ezzel a lehetőséggel. Ezt is taníthatja nekünk nyilvánvalóan a Széchenyi-émlékév, és amikor beszélünk kell a munkásságáról, akkor meg kell fontolnunk azt, hogy mennyire méltó a mai kor politikai elitje az ő munkásságát példaként emlegetni, mert példaként emlegetni szükséges, de az, hogy tanul-e belőle saját maga, aki emlegeti, egy fontos kérdés.

Hadd térjek át még egy kérdésre, hiszen közlekedési miniszterként való ténykedésével nagyon-nagyon sokat tett az ország vidéki térségeinek elérhetőségéért. A mai nap folyamán már egyszer volt alkalmam a parlamentben erről beszélni. Nagyon-nagyon fontos megemlíteni azt, hogy mi történik manapság. Gyakorlatilag az önök kormányzása alatt nagyon-nagyon sok közszolgáltatást központosítottak, járási hivatalok jöttek létre; kisiskolák bezárása ellen, amit véletlen se szeretnék az önök számlájára írni, ami megkezdődött a 2002-2010 közötti kormányzásban, nem történt rehabilitáció. Ebből adódóan iskolák, pénzügyi szolgáltatások, postaszolgáltatások kerültek be nagyobb városokba. Ma már lassan a tízezer fő

alatti településeken alig-alig marad olyan közszolgáltatás, ami méltón el tudna látni egy közösséget. Szakorvosi ellátások sokasága ment be járási központokba és megyeszékhelyekre.

De ezzel szemben azt, amit Széchenyiék kezdeményeztek, akkor tömegközlekedésnek hívták, most közösségi közlekedési szóval használva a közösségi közlekedés ma nem fejlődik ezzel a központosítással. És nem pusztán nem fejlődik ezzel a közösségi közlekedés, de az, hogy a vidéki családok túlnyomó többsége arra van kárhóztatva, hogy mindenképpen fenn kell tartani egy családi gépjárművet, mert el akarja érni a közszolgáltatásokat, de már lassan a munkába járáshoz is ez kell, hiszen az ingázás nagyon-nagyon sokaknak lett a mindennapi életének a része, az ezekhez szükséges közutakat viszont nem tudjuk fenntartani.

(20.10)

2011-15 között - a nemzeti fejlesztési miniszter úrtól kértem meg pontosan az adatokat - önök 3300 milliárdot szedtek be közúti fenntartásra az üzemanyagok jövedéki adójából, illetve a közúthasználati díjakból, ezzel szemben ezermilliárdot sem használtak fel, kevesebb, mint egyharmadát használták fel arra, hogy ez a közúti infrastruktúra megmaradjon. Vajon mit tanulhatunk Széchenyitől? Mit kell tennünk a vidék elérhetőségéért? Mit kell tennünk azért, hogy a vidéki emberek ugyanazzal az életminőséggel tudják élni életüket, mint a főváros bármelyik kerületében? És mikor arról esik szó, többször L. Simon képviselő úr konkrétan elmondta, az erkölcsi műveltség megteremtéséről, akkor ahhoz is hozzá kell járulni, hogy mit tett a kormány az erkölcsi műveltségért. Mi az a politikai kultúra, amit sugall a mindennapi működése a parlamentnek? Mi az, amit képviselőként mindennapi tevékenységükkel önök sugallnak? Hogyan viszonyul az Széchenyi István méltó tevékenységéhez? Vajon a vitakultúra, a másik meghallgatása, a másikban a hit, hogy valószínűleg ő is jót akar, megvan önökben?

Nagyon sok kérdés vetődik fel, mikor Széchenyi Istvánról beszélünk, és semmilyen formában nem szeretnék az ő munkássága előtt tiszteletlen lenni azzal, hogy hosszan idézzem azokat a tevékenységeket, amelyekkel szerintem az önök kormánya és kormányzása nap mint nap lábbal tiporja azokat az eszméket, azokat a nézeteket, amiket e legnagyobb magyar vallott. Nyilvánvalóan mindezek ellenére nem mondhatok más, mint azt, hogy örömünkre szolgál az a megemlékezési év, ami ezzel kapcsolatban megvalósul, örülünk az adott térség fejlesztési lehetőségeinek, örülnénk annak, ha megvalósulna az, hogy mindenki még jobban megismerkedhessen gróf Széchenyi István munkásságával, és emiatt a határozati javaslatot támogatni fogjuk. Köszönöm szépen, elnök úr. (Taps a Jobbik soraiban.)

PETNEHÁZY ATTILA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Ellenzéki képviselőtársaink, hallgatván a gonosz szírének hangjára, nem tudtak ellenállni a csábításnak, és ezért csak lerántották az aktuálpolitika szintjére ezt a mostani napirendi pontot. Magyar Zoltán felvetéseit még eleinte egy kicsit berzenkedve hallgattam, de aztán Sallai R. Benedek mindent elűzött, elfújta Magyar Zoltán által felvetettekhez képest, mert azt hiszem - és bocsánat, hogy a tréfát hívom segítségül, a felindultságomat egy kicsit elaltatva -, mert azt hiszem, Sallai R. Benedek képviselőtársam bemutatta azt a fajta felszólalást, amikor tulajdonképpen teljesen fölösleges megadni egy napirendnek a címét, mert ő úgymint mindenhol oda fog eljutni, hogy valamilyen úton-módon, tulajdonképpen méltatlan szintre eljutva szapulja a kormányzatot és szapulja a Fideszt. Én pontosan erről beszéltem, amit ő is érintett, hogy mi is a politikus felelőssége, vajon egy ilyen pillanatban engedhetünk-e ennek a csábításnak, hogy mindent rázúdítsunk a hallgatóságra, vagy egy kicsit meg kell maradnunk emelkedett szinten. Ezt azt hiszem, mindenkinek valóban magának kell eldönteni, de ez szerintem már a méltatlan szint. Köszönöm, hogy meghallgattak.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Ezúton szeretném tisztelettel megköszönni Petneházy képviselő úrnak, hogy megosztotta ezen aggályait az Országgyűléssel. Nyilvánvalóan tudnám osztani ezeket az aggályokat, de a probléma az, hogy ha az előterjesztő több esetben képes arra, hogy a Fidesz-kormányzatot Széchenyi István munkásságához hasonlítsa, akkor nem marad más lehetőség, mint hogy reagálni kell rá. Nem kellett volna ezt megtenni! Hoppál államtitkár úr konkrétan arról beszélt, hogy méltó munka az, amit kifejtettek ezzel kapcsolatban. Kérem szépen, szó nincs erről! Ha meg bírták volna állni, hogy a saját munkájukat Széchenyi Istvánéhoz felemeljék, akkor egy szó nem esett volna, ami méltatlan lett volna és a tevékenységeikkel kapcsolatos. Semmi másra nem reagáltam, mint Széchenyi István munkásságára. Semmi másról nem szóltam, pedig hosszan lehetne sorolni azokat a tevékenységeket, amikkel az önök kormányzásában nem értek egyet. Csak arra reagáltam, hogy Széchenyi akkori tevékenységét párhuzamba hozva az önök kormányzatának tevékenységével, ő vajon hogyan vélekedne most.

Higgye el, képviselőtársam, hogy nagyon-nagyon rossz ebben a szerepben lenni, hiszen habár elismerik azt, hogy az ellenzéknek Széchenyi István munkássága kapcsán van opponensi szerepe, azzal az értelemben, hogy szembesíteni kell önöket a saját tevékenységükkel és az elmondottakkal, ezért semmi mást nem tettem, mint Széchenyi István szellemiségének megfelelően ezt a szembesítést tettem meg úgy, hogy megmaradtam a konstruktivitás talaján, és biztosítottam önöket arról, hogy mindenben támogatjuk az előterjesztőt és megszavazzuk az előterjesztést. Azt hiszem, hogy számunkra mint ellenzéknek most Széchenyi István üzenete ezt jelentette. Köszönöm szépen, elnök úr. (Taps a Jobbik soraiban.)

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Nagyon röviden nekem is reagálnom kell Petneházy Attilára. Én is úgy gondolom, hogy nem tettünk semmi mást, amit egyébként Széchenyi ne tett volna meg e Ház falai között. Azok a szép szavak és kommunikációs fogások, amit folyamatosan a kormányzati munkával kapcsolatban itt elkövetek az elmúlt egy órában, azok egyébként nem voltak méltóak Széchenyi örökségéhez és a Széchenyi-műhöz, egyáltalán az emlékévéhez. Nekünk, ellenzéki képviselőknek erre nyilvánvalóan reagálnunk kellett.

Az pedig tényleg elképesztő, hogy a kormány munkáját megpróbálják Széchenyi tevékenységéhez hasonlítani és már-már egyenrangúvá tenni a kettőt. Ha Széchenyi élne, akkor számtalan kérdésben a kormány munkájának, véleményem szerint legalább a 90 százalékát élesen bírálná, és lennének olyan javaslatai, amelyeket egyébként gyakran megtesznek itt ellenzéki képviselőtársaim is. Ezt semmiképpen nem érzem úgy, hogy méltatlan lenne, ezeknek a kritikáknak a felelőletét, főleg ilyen kormányzati felvezetés után méltatlan lenne az emlékévéhez vagy éppen a határozati javaslathoz.

Ahogy elmondtam, és amivel kezdtem, a Jobbik természetesen támogatja, mint ahogy minden hasonló kezdeményezést, de lépésről lépésre, amiket itt elmondtak Széchenyi munkásságával kapcsolatban, lehet kritikákat is megfogalmazni, és ellenzéki képviselőként kötelességem is, hiszen egyébként homlokegyenest szembemennek azzal, amit Széchenyi képviselt, és ezt kimondani, aláhúzni és szembeállítani az önök felvezetésével, egyáltalán nem tartom méltatlannak ehhez a vitához. Köszönöm. (Taps a Jobbik és az LMP soraiban.)

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Azért választanám ketté a dolgot, mert az egyik egy reflexió, a másik pedig az előző körhöz való csatlakozás. A reflexió, nyilván, amikor gróf Széchenyi István születésének a 225. évfordulója megemlékezéséről szólunk, akkor csakis pozitív hangvételben és felütéssel lehet megszólalni, és szabad megszólalni mindenki részéről. De szeretném jelezni, mint ahogy az előbbieken két képviselőtársam is megjegyezte, az a felvezetés, amely L. Simon László részéről megtörtént, és majd ezt követően Hoppál államtitkár úr is csatlakozott hozzá, az nem méltó, vagy inkább azt mondom, hogy méltatlan a történethez illesztetten. Igen, majd a jegyzőkönyvet érdemes lesz

végigolvasni. Az elmúlt évtizedekre való hagyatkozással, hivatkozással, sok minden egyéb mással, oktalanul és jogtalanul, miközben... - (Dr. Hoppál Péter: A címe?) államtitkár úr! - ...miközben, szeretném elmondani azt, hogy olyan összehasonlításokat tesznek Széchenyi munkásságával kapcsolatosan és a saját kormányzásuk tekintetében, amelyek vonatkozásában homlokegyenest ellentétek, homlokegyenest ellentétek, nem átfedések, nem azonosságok, hanem homlokegyenest ellentétek mutatkoznak meg. Szóval, a jó ízlésnek nem a határát súrolja, hanem azzal ellentétes az, amit e tekintetben csinálnak, és azt gondolom, hogy joggal teszik meg képviselőtársaim az ellenzéki padosorokból azt, hogy ez ellen berzenkednek, és ha kell, akkor példák sokaságával támasztják alá mindazt, hogy ez miért nem helytálló.

Azt gondolom, ezt önöknek el kellett volna kerülni, és sokkal inkább arról kellett volna csakis beszélni, hogy Széchenyi születésének a 225. évfordulóján mi az, amivel méltóm módon lehet visszaemlékezni. Elnök úr, köszönöm szépen.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Nem fogok 15 percet beszélni, néhány alapvetést szeretnék csak rögzíteni. Nem kívánok ismétlésekbe bocsátkozni, legkiváltképp nem az ellenzéki oldalon elhangzott képviselőtársaim mondatait nem kívánom megismételni, mert egyetértés van közöttünk e tekintetben. Lehet, hogy adott esetben identitástudatbeli különbségek is vannak a pártok között, de az elhangzott gondolatok tekintetében, mondhatom nyugodt lelkülettel, megerősítéseket tudok mondani.

Gróf Széchenyi István születésének a 225. évfordulója alkalmából történő megemlékezés, tehát az az országgyűlési határozat-tervezet, ami a Ház falai közé bekerült, a Magyar Szocialista Párt részéről, nyugodt lelkülettel mondhatom, egyöntetűen, egyértelműen támogatható. Támogathatók azok a fejlesztési, beruházási elképzelések is, amelyekről L. Simon László szólt, tehát nem ezekkel van probléma, mint ahogy az előbbi kétperces mondataimban megfogalmaztam; azokat most nem ismételném meg. Támogathatók, hiszen a reformkor nagyjára való emlékezés jelenik meg mindezek mögött, gyakorlatilag annak a munkásságnak a tisztelete, elismerése, amely Széchenyi István háta mögött felfedhető.

Nyilván sok mindent alkotott - mondom, nem megyek az ismétlések színterére - nemzetünk érdekében, a Tisza szabályozásától a Lánchíd építésén keresztül, a Magyar Tudományos Akadémia megvalósításán át sok-sok minden fűződik az ő nevéhez, nem véletlen, hogy „a legnagyobb magyar” megnevezését joggal viselheti.

Nekem egy hiányérzetem volt ezzel az országgyűlési határozat-tervezettel kapcsolatosan, ez igazából az, hogy miért nem lehetett a Parlament falai között példaként ez egy ötpárti közös konszenzuson alapuló előterjesztés. Miért mindig a kisajátítás az, ami a kormánypárti képviselők részéről vagy a kormányzat részéről ilyen ügyekben is megmutatkozik? Sokkal emelkedettebb tudott volna lenni a történet, megítélésem szerint, ha mondjuk, egy ötpárti közös előterjesztés tekintetében születik meg ez az országgyűlési határozat-tervezet. Ezt csak azért mondom, mert vélem és remélem, hogy lesznek még a parlament falai között olyan országgyűlési határozat-tervezetek, törvényjavaslatok, amelyek vonatkozásában mindenképpen érdemesnek tartom ennek a megfontolását.

Még egy mondatot vagy gondolatot mondanék, ami az előbbi, kétperces keretek között történő megszólalásra hajaz valamiképpen, ahhoz viszonyul, ez pedig az, ami Széchenyi viseltetése és a mai kormány, vagyis a kormányhoz közel álló emberek viseltetése között meghúzódik, vagy épp aközötti különbségként értelmezhető. Mindegyikünk tudja, Széchenyi rengeteget áldozott a sajátjából. Mondom még egyszer: Széchenyi rengeteget áldozott a sajátjából. A mai kormány szerepvállalói és a mai kormány szerepvállalói mellett meghúzódó holdudvar meg rengeteget vesz el a közvagyonból. Ez a kettő félelmetesen messze van egymástól. Félelmetesen messze van egymástól. Hoppál államtitkár úr

ingatja a fejét, erre a fejingatásra mondok önnek egy példát. (Dr. Hoppál Péter: Tessék megnézni, hány helyre adakozom!) Mondok egy példát. Én nem önnek személy szerint mondom azt, hanem a példa kedvéért (Dr. Hoppál Péter: Köszönöm, méltányolom. Bocsánatkérésnek tekintem.), mondjuk, célzatosan megjelölöm Magyarország gázszerelőjét - Mészáros Lőrincről beszélünk -, aki egy adott esztendőben 800 millió forintos osztalékot tesz zsebre, ebben az esztendőben foglalkoztat 225 embert, és a 225 embernek összesen kifizet 157 millió forint bért.

Ezt a példát csak azért mondtam, mert Mészáros Lőrinc volt az, aki lehet, hogy nem szó szerint, de tartalmában úgy fogalmazta meg a dolgokat, hogy mindaz, ami történik, és ami van, az a Jóistennek és Orbán Vikornak köszönhető. (Dr. Hoppál Péter: Meg a kapitalizmusnak és Gyurcsány Ferencnek.) Na, és ha így van, akkor egyértelmű, hogy a kormányhoz való közelség és a javakhoz való hozzájutás tekintetében milyen folyamatok zajlódhatnak le, és ezeknek a javaknak a megszerzése milyenfajta adakozásokkal párosul. Az előbb elmondtam a konkrét számadatokon alapuló példát, ennek tételesen fogható nyomai vannak, tehát nem a levegőbe beszélek.

Ezzel a példával csak azt akartam érzékeltetni és még egyszer megismételni, hogy Széchenyi és a mai kormány, és a mai kormányhoz kapcsolódó holdudvar összehasonlítása tekintetében olyan értékű megállapításra jutni, ami azzal párosul, hogy azok vagyunk, mint ami Széchenyi tettein keresztül visszaigazolódott, nagyon ellentmondásos és nagyon csúfos állítás Széchenyivel szemben.

Azt szeretném kérni önöktől, hogy ha megemlékezést tartanak bárki irányába, Széchenyi István születésének a 225. évfordulója alkalmából, akkor ilyen összehasonlításokat ne tegyenek, azért ne tegyenek, mert innentől kezdve nem csodálkozhatnak azon, ha az ellenzéki padsorokban lévő képviselőtársaim nem a megemlékezésre koncentrálnak, hanem elmondják el gondolataik sokaságát, hanem pontosan az ellentmondásosságok felfedését teszik meg.

De az összegző mondatom - mert nem akarom ezt tovább ragozni - arról szól, hogy a Magyar Szocialista Párt azt az országgyűlési határozat-tervezetet, amelyet benyújtottak, és azokat a fejlesztési projekteket, ha szabad így mondanom, amelyek elhangzásra kerültek, jó szívvvel tudja támogatni, még egyszer, azzal a kitételrel, hogy sokkal emelkedettebb lett volna a dolog, a történet akkor, ha mondjuk, egy ötpárti közös betérjesztéssel történt volna meg mindaz, amiről itt ma este beszéltünk.

Utolsó mondatom pedig tisztelettel az a kérés, amelyet burkoltan elmondtam már, de most világosan elmondok: azt szeretném kérni nagy tisztelettel önöktől, hogy ha bármikor a későbbiekben nagyjainkról történő megemlékezést teszünk, akkor lehetőség szerint gondolkodjanak arról, hogy mindezt ne kisajátított formában próbálják meg a parlament falai között életre hívni, hanem ötpárti megegyezésen alapulva.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket, és remélem, megértésüket is elnyerem majd. Köszönöm szépen. (Taps az MSZP soraiban.)

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Mint ahogy már a Nemzeti összetartozás bizottságának ülésén is kifejtettem, a Jobbik támogatni tudja ezt a határozati javaslatot, annál is inkább mondhattam ezt személyes okok mellett is érvelve, hiszen történelemtanárként, amikor érettségiztettem, nem hiányzott sosem Széchenyi a tételek közül.

Amikor arról beszéltem, hogy én is Széchenyi földjéről jöttem, Dél-Somogyból, akkor azt hiszem, nagyon sok ott élő embernek, lokálpatriótának az érzéseit fejeztem ki, hiszen, ha körbetekintünk, akkor a Széchenyik nélkül nem az lenne Dél-Somogy, mint ami most. Ők csináltak egy vizek és vadak által járt ösrengetegből, a török által elpusztított területből tulajdonképpen egy kultúrtájat ismét azon a vidéken, ezért támogatni tudjuk ezt az előterjesztést.

Viszont Petneházy képviselőtársam felháborodását kissé művinek éreztem a tekintetben, hogy itt az ellenzék most ezt lerángatta a pártpolitika mocsarába. Jegyzőkönyv szerint ellenőrizhető a dolog: L. Simon László volt az, aki elsőként tulajdonképpen pártpolitikai célokra használta föl ezt a határozati javaslatot. Úgy érezzük, hogy miközben önök bort isznak, vizet prédikálnak, és ez nem helyes. Hisz ha Széchenyiről van szó, meg kell említeni, hogy olyan famíliának volt ő a tagja, ahol az édesapa, Széchényi Ferenc múzeumot alapított, viszont az önök egyik fő embere, emblematikus alakja egy másik múzeumból képeket visz el. Széchenyi kaszinót alapított, miközben az önök egy másik főembere ikonikus módon kaszinókból hatalmas adónyereséget realizál magának és tömheti ezzel a zsebeit.

(20.30)

Széchenyi mindenesetre a magyar történelmi pantheon egyik legnagyobb alakjává (Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.) magasztosulhatott mindazok miatt, amiket ő megcselekedett ebben az országban. Nem véletlenül nevezte Kossuth Lajos a legnagyobb magyarnak, és ha csak a szellemi alkotásaira gondolunk (Az elnök ismét csenget.), a Hitelre, a Világra, a Stádiumra, nem véletlenül mondhatta azt ezekre Arany János - elnézést, elnök úr -, hogy égbe nyúló piramidok. Köszönöm szépen. (Taps a Jobbik padsoraiban.)

FIRTL MÁTYÁS (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm mindannyiuk hozzászólását. Ander Balázssal, a történelemtanárral nem akarok vitatkozni, valóban, a Nemzeti összetartozás bizottságában is elmondta a gondolatait.

Ami pedig visszafelé menve, az ötpártira vonatkozik, arra azt tudom mondani, a kialakult kormánykritika ellenére is mindenkinek az volt a véleménye, és ezt is kérem önöktől, hogy a szavazáskor természetesen egyhangúlag támogassák ezt a javaslatot. Kérem ezt úgy is, mint a térség országgyűlési képviselője, és amikor esetlegesen a kormány dolgairól itt beszélgetünk, szeretném mégiscsak elmondani, hogy hosszú évtizedek óta ismerem, láttam azt, hogy mi történt ott, Nagycenken, vagy mi nem történt. Éppen ezért tudom azt mondani, hogy az elmúlt időszakban ami történt, mégiscsak a legnagyobb magyarnak a méltóképpen megemlékezésére törekvés megtörtént azzal is, hogy az Eszterháza Központ kezelésébe vette a Széchenyi-kastély dolgait, azzal is csak az indult el, hogy valóban megfelelő gazdája került ezáltal a Széchenyi-kastély és a Széchenyi-kultusz ápolásának.

Az pedig, amit az elmúlt időszakban L. Simon államtitkár úr is mondott, és Hoppál Péter államtitkár is, az engem mint a térség országgyűlési képviselőjét és előterjesztőt abban nyugtat meg, hogy valóban itt a szándék, valóban az a szándék is megvan, hogy további lehetőségeket nyitunk ki, hogy ez a megfelelő forrás, amit biztosítunk vagy amit európai uniós forrásokból tudunk biztosítani, mégiscsak a Széchenyi- emlékhelynek a zarándokhelyé való fejlesztését teszi lehetővé; és valóban, az ifjúságnak az elkövetkező időben egy olyan lehetőséget biztosítunk, hogy a legnagyobb magyarnak a legméltóbb környezetben tudjuk biztosítani a lehetőséget.

Mint ahogy a mauzóleum felújítása is ezt tükrözi, tisztelt képviselőtársaim, mert aki ott járt, láthatta, hogy milyen állapotban volt az. Ez is azt tükrözi, hogy valóban elkötelezett a kormány és a képviselők, akik itt megszólaltak - egyébként önök is, akik megszólaltak - amellet, hogy ezt a Széchenyiről, a legnagyobb magyarról való megemlékezést a 225 éves évfordulóján támogatni tudják.

Azt pedig, hogy a kritikát megfogalmazták, annak tudom be, hogy az ellenzéknek az a dolga, mint ahogy itt el is hangzott, hogy próbálják a saját gondolataikat akkor, amikor lehetőség van, kritikaként megfogalmazni. De azt nem lehet elvitatni, tisztelt képviselőtársaim, hogy amit a Széchenyi-örökség kapcsán a kormány meg akar valósítani, azt valóban véghez is viszi, azokhoz a megfelelő támogatásokat biztosítani tudja, mint amit az elmúlt időszakban nem tett meg egyetlen kormány sem, csak azért, mert mégis, mondom, évtizedek óta ott élek, látom, hogy mi történt azokban az időkben.

Éppen ezért ahogy a hozzászólásomban, a vezérszónoki hozzászólásomban is mondtam, ezért csak köszönetet tudunk mondani az elmúlt időszakban elvégzett munkáért, és azért is, amit az elkövetkező időben egyrészt ebben az évben tesznek meg, másrészt amint államtitkár úrtól is elhangzott, valóban olyanfajta kialakítást a továbbképzésnek, a fiatalok képzésének lehetőségét úgy kitárni, hogy megfelelő módon tudjanak képet kapni arról, hogy mi is az, mi az a Széchenyi-örökség, amiről mindenki beszél. És mindenki beszélt arról is, hogy mi mindent kellene a kormánnyal összehasonlításképpen a kormánynak tennie, de azt, ahogy Gúr Nándor képviselő úr is megfogalmazta, más is megfogalmazta, azért Széchenyi a saját vagyonából tette mindazt, elsőképpen, és nem a kormány. Ő ugyanúgy akkoriban a magyar nemzetgyűlésben felszólalt, és példaképpen megtette mindazt, amit meg kellett tenni. De nem a kormánnytól várta el, hanem ha nem tudta megtenni a kormány, akkor megtette.

Tisztelt Képviselőtársaim! Úgy gondolom, hogy az, hogy amiket megfogalmaztak, még egyszer mondom, az valóban egy ellenzéki képviselőnek az a dolga, hogy megfogalmazza, de köszönöm minden egyes frakciónak azt a megszólalást, hogy a határozati javaslatot támogatni tudják, és erre is kérem az elkövetkező szavazáskor, hogy valóban tegyék meg, és ha egyhangúlag a frakciók támogatni tudják, az tulajdonképpen fel fog érni egy ötpárti támogatással is. Köszönöm szépen. (Taps a kormánypárti padsorokban.)

KUCSÁK LÁSZLÓ, a Törvényalkotási bizottság előadója: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tájékoztatom az Országgyűlést, hogy a Törvényalkotási bizottság 2016. március 26-án megtárgyalta a H/9446. számon benyújtott, gróf Széchenyi István születésének 225. évfordulójáról való megemlékezésről szóló határozati javaslatot, és ahhoz a bizottság 30 igen szavazattal, egyhangúlag összegző módosító javaslatot és összegző jelentést nyújtott be. Az összegző módosító javaslat a Nemzeti összetartozás bizottságának nyelvhelyességre irányuló indítványát tartalmazza, illetve annak 4. pontját a Törvényalkotási bizottság tovább pontosítja.

Ahogyan a bizottsági ülésen is utalt rá az egyik képviselőtársam, 1825. november 3-án, az I. Ferenc által összehívott reformországgyűlés alsótáblai ülésén született meg a Magyar Tudományos Akadémia, amely a következő évtizedekben a hazai tudományosság és művészet, illetve a magyar nyelv ápolásának legjelentősebb intézménye lett, a Magyar Tudós Társaság pedig éppen gróf Széchenyi István egyévi jövedelmének nagylelkű felajánlása nyomán kelhetett életre. Ezért is tartom fontosnak, hogy a lehető legnagyobb körültekintés mellett, nyelvtanilag és formailag is kifogástalan országgyűlési határozattal tisztelegjünk az emléke előtt. Kérem a javaslat támogatását. Köszönöm a figyelmet. (Taps a kormánypártok soraiban.)

LÁZÁR JÁNOS, a Miniszterelnökséget vezető miniszter: Köszönöm szépen. Először is az ügyrendi kötelezettségemnek eleget téve: természetesen a bizottság észrevételeit a javaslattevők elfogadják, és megköszönik egyúttal azt, hogy a parlament figyelemre méltatta és támogatásra érdemesnek tartotta az előterjesztést.

Mindenekelőtt azonban megragadom az alkalmat, hogy a képviselőtársaimat Széchenyi István Naplóban írt szavaival figyelmeztessem a jelenkor kihívásaira: „Hol úgy érzem, vonzódok e nyers néphez - melyet alapjában véve szeretek -,” - írja Széchenyi - „hogy tanítsam, felemeljem, emberré neveljem, hol látni sem bírom s eltaszítom magamtól. - Tudatlanságuk elérzékenyít; szívesen segítenék rajtuk életemmel és véremmel is: sorsukat megosztanám és elviselném! De gyakorta elborzaszt és felháborít igazságtalan vakságuk, gögjük és elbizakodottságuk! Hol fognak majd nyugodni hamvaim, kérdezem sűrűn magamtól, hazámban vagy idegenben? Más országokban az, aki hazáját szolgálja, becsületes ember. Nálunk hős vagy szent. Ha más nemzeteknek több a kincsük, legyen minékünk több erkölcsünk és hazafiui szeretetünk.”

(17.30)

Igen tisztelt Képviselőtársaim! E néhány sor jegyében szeretném önöknek, politikustársaimnak, közéleti ellenfeleknek és harcostársaknak a figyelmét a nemzeti emlékezet és emlékezés fontosságára fölhívni. Németh László azt írja, hogy az emberiség tragédiája és a történelem nagy tragédiája a felejtés. A személyes emberi tragédia és a nagy történelmi tragédia is az, hogyha egy nemzet a felejtésbe merül, vagy az emberiségre is az jellemző, hogy az emlékezés és az emlékezet kihullik az emberi gondolkodás rostáján, és megkopik az emlékezés. Ezért azt gondolom, hogy az emlékezés a kultúra része, sőt éltető ereje, és nekünk, egy Közép-európában sokat szenvedett nemzetnek különleges felelősségünk van az emlékezésben, az emlékeztetésben és abban, hogy az emlékezés beépüljön a hétköznapi kultúrába. Ezért gondoltuk azt képviselőtársammal, hogy miután az emlékezés lelkesít, erőt ad, szembesít a jelennel és a jövővel, azt javasoljuk az Országgyűlésnek, hogy Széchenyi István születésének 225. évéhez közeledve emlékezzünk meg róla. Ebben a szellemben két dologra hívnám föl az életműből a figyelmet, amely képviselőtársaim számára meggyőződésem szerint intő jellegű.

Először is, ha megengedik, akkor arról beszélnék, hogy az emberi kultúra nem véletlenül van tele újrafelfedezéssel, és a magyar politikai osztály számára fontos feladat és felelősség lenne, pártállástól függetlenül, Széchenyi életművének újrafelfedezése, és ebben hadd figyelmeztessem önöket az etika és a nyelv fontosságára, az ethosz és a retorika fontosságára. Az etika szavunk az ethosz szóból, az erkölcs szóból fakad, illetve összefügg az emberi minőséggel és az emberi jellemmel. A jellemes ember egyenes, nyílt, őszinte, adni lehet a szavára és a szava sokkal többet ér, mint az írás, hitelességről beszélhetünk tehát esetében. Manapság olyan világban élünk, amikor még az írást se tartják be az emberek, nemhogy a hiteles szóra vagy a kézfogásra, vagy az adott szóra lehetne adni.

Még egy dolog, ami összefügg a szellemi értékekkel, az ethosszal, ez alapvetően a tehetség, amit kap az ember, és ez vonatkozik azokra, akiket az emberek megválasztanak, és az életük fontos kérdéseit rájuk ruházzák, bizalommal tüntetnek ki. Széchenyi azok közé tartozik, aki nagyon sokat kapott a Jóistentől, a Teremtőtől, és ezt alkotásra akarta fölhasználni. Igaza van azoknak, akik azt mondják, hogy Széchenyi a XIX. század magyarságának a lelke, Kossuth a szíve, Deák Ferenc pedig az esze, ugyanis mind a hárman azt mondták, hogy a legfontosabb a teremtés, a teremtő erő, amelyet a Jóisten az emberbe plántál adottságtól függően, illetve képességtől függően, s az a legfontosabb, hogy ezt a teremtő erőt az ember mire használja, ha tanár, hogyha sportoló, edző vagy csak egyszerű szakmabéli, szakmunkás vagy éppenséggel földműves.

S itt ajánlanám figyelmükbe Berzsenyi Dánielnek egy költeményét. Köztudomású, hogy Berzsenyi Dániel Széchenyi István kedvenc költője volt, és Kölcsey Himnusz-előképeiben, „A magyarokhoz” című nagy nemzeti ódájában így ír: az élet és a halál van a nyelv hatalmában, amelyiket szereti az ember, annak a gyümölcsét eszi. S valóban, hogyha az ethosz, az erkölcs, a jellem és a hitelesség kérdését, amely Széchenyi életművében az egyik legfontosabb kérdés, összekapcsoljuk a retorika felelősségével, akkor mi magunk, törvényhozók, jogalkotók, végrehajtó hatalmat gyakorlók, az emberek bizalmából itt állók, azok pontosan tudjuk, hogy a nyelvet mennyi mindenre lehet használni. Lehet rossz dologra használni, lehet vele hazudni, lehet vele félrevezetni, lehet vele manipulálni, lehet vele embereket befolyásolni. És lehet a nyelvet jó dolgokra használni, hiteles dolgokra, például ami a legfontosabb, az igazság kimondására és az igazság felismerésére vagy a vélemények őszinte összeütköztetésére és az értelmes viták és érvelések megvalósítására.

Talán nem véletlen hívom föl képviselőtársaim figyelmét, hogy Széchenyi István legfontosabb művének a „Hitel” című szót adta, ami retorikai értelemben megtévesztő, hiszen nem bankkölcsonnel, nem a korabeli gazdasági viszonyokkal függ elsősorban össze, hanem a hitelesség kérdésével. A hitel a hitelesség kérdését jelenti, ez mutatja, hogy az ethoszt, az etikát, a jellemet, az erkölcsöt és a hitelességet Széchenyi hogyan kapcsolja össze a politikai nyelvvel, s hogyan kommunikál politikai értelemben, és hogyan húz erkölcsi mércét minden politikus kortárs és utód számára. Elkötelezettséget és értékválasztást is jelent, ami meggyőződésem szerint még a cselekvés szabadságánál is fontosabb,

hiszen a szabadság mégiscsak azt jelenti, hogy tehetünk jót és rosszat is, de hogy ezt milyen módon gyakoroljuk, hogy jót vagy rosszat tehetünk, hogyan élünk a szabadságunkkal, az alapvetően erkölcsi kérdés. Szintén Berzsenyi: „Így minden ország támasza, talpköve / A tiszta erkölcs, mely ha megvész: / Róma ledűl, s rabigába görbed.”

Nem véletlenül volt ez a vers és Berzsenyi Dániel kedvenc költője Széchenyinek, tekintettel arra, hogy az ethosz és a nyelv összekapcsolása világosan megmutatkozik. Németh László azt írja: „1850 és 1880 között a magyarság nem harminc évet, hanem három századot öregedett. Öregedett - bonyolultabb lett és gonoszabb. Megvalósította Széchenyi reformjait, és kiirtotta magából Széchenyi szellemét.” Azért nagyon fontos számunkra Széchenyi szelleme a mai nap folyamán, mert nem elég megvalósítani a reformokat, nem elég megvalósítani a jólétet, nem elég megvalósítani a haladást; nem adhatjuk föl azt a politikai erkölcsöt, amelyet képviselnünk kell vagy kellene, hiszen a politika és a történelem, tévednek, ha azt gondolják, hogy a jelen tudománya: a múlt, a jelen és a jövő tudománya egyszerre. Széchenyi emlékéért idézve arra kérem önöket, hogy tartsák meg a hitelességet, és az etika és az ethosz jegyében járjanak el mindennap.

Köszönöm szépen. (Taps a kormánypárti padsorokban.)

DR. HOPPÁL PÉTER, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Ahogy az általános vita kezdetén már ismertettem a Ház előtt, a kormányzatot természetesen nem hagyja hidegen a 225 éves jubileumi évforduló, hiszen egy kormányhatározattal már adózott Magyarország Kormánya Széchenyi István gróf születésének 225. évfordulója előtt, és ennek kapcsán már a korábban felsorolt épületek, objektumok felújításával, illetve országos programokkal adózunk nemzetünk nagyjának emléke előtt.

Nagyon fontosnak tartjuk kiemelni, hogy az Országgyűlés egészének támogatása, amely hozzájárulhat egy új egység létrejöttéhez Széchenyi vonatkozásában, ez az önálló képviselői indítvány, Lázár János, L. Simon László és Firtl Mátyás képviselőtársaink indítványa alkalmas arra, hogy számba vegyük nemzeti értékeinket és a reformkor, illetve a '48-49-es eszmény újragondolását. Ennek kapcsán nem csupán a kormányzati intézkedések és a kormányzati döntések szükségesek, hanem valóban egy társadalmisított program létrehozása, úgyhogy örülünk annak, hogy az országgyűlési határozati javaslat is arra tesz indítványt, hogy próbáljanak meg a helyi közösségek is csatlakozni, együttműködni abban, hogy minél szélesebb körben, országhatáron belül és azon kívül is próbáljunk meg megemlékezni gróf Széchenyi István életműve előtt és az általa képviselt értékek előtt.

Nagyon fontosnak tartom kiemelni, amit Lázár miniszter úr hangsúlyozott az imént, hogy egy olyan korszakhoz viszonyítja magát a jelenkor, a XXI. század magyar politikai irányzata is, amelyek viszonyítási pontok, ha tetszik, alapkövek, fundamentumok. Ilyen értelemben mindannyiunknak meg kell mérteni magát, a mai politikai erőket az akkor, az általuk képviselt értékek felett, itt nyilvánvalóan a már elhangzott értékek számbavételét szinte napi penzumként feladatul róttá ránk, az utókorra Széchenyi és kora. Mindösszesen csak a szimbolikus döntést megelőzendő és a bizottsági vitában is feltárt kérdésekre reagálva, megköszönve az előterjesztők indítványát, tisztelettel jelentem, hogy a kormányzat természetesen az önálló képviselői indítványt támogatja.

Engedjék meg, hogy még az említett és idézett Berzsenyi néhány sorát hozzam ide zárásképpen, amikor is úgy fogalmazott „A magyarokhoz” című költeményében, a másik „A magyarokhoz” című versében, ami szintén időszerű jelenkorunk napjaira, hogy „Forr a világ bús tengere, ó magyar! / Ádáz Erynnis lelke uralkodik, / S a föld lakóit vérbe mártott / Tőre dühös viadalra készíti. / ...Ébreszd fel alvó nemzeti lelkedet!” Ez vár miránk napjainkban, ezt hagyta örökül Berzsenyi, és erre szólít bennünket Széchenyi István 225 év távlatából. Köszönöm szépen. (Taps a kormánypárti padsorokban.)

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Nagyon örülök, hogy ez a vita egy másik síkon is folyik, vagy ez a törvényjavaslatról való beszélgetés - mert igazából vita nem nagyon van magában a javaslatban - egy másik síkon is folyik. Azt kell hogy mondjam, és köszönöm Kucsák képviselőtársamnak is konkrétan, hogy engem idézett a bizottsági ülésen, hogy kissé méltatlannak tartottam azt a szituációt, hogy miközben Széchenyi a magánvagyonának jelentékeny részét áldozta arra, hogy a magyar nyelv fejlődni tudjon, eközben pedig az előterjesztők által beterjesztett javaslat során jelentős mennyiségű nyelvtani pontosítást is kellett tenni. Valóban egyetértek mindenkivel, aki azt gondolja, hogy hát ez bizony nem jó, ha így van.

Különösen ennek kapcsán nem szerencsés, ha így van, de hát legyen egy helyes előterjesztés, hiszen jó, ha nyelvtanilag ez rendben van, ha már tartalmilag rendben van.

Persze, lehet arról beszélni, hogy mi az, ami Széchenyi számára tanulság, és magam nagyon örülök annak, ha ez szóba kerül azért, mert egy olyan politikusról van szó, akitől azért példát vehetünk. Ugye, ő volt az, akiről el lehet azt mindenképpen mondani, hogy a saját vagyonából áldozott a közre, nem pedig a köz vagyonából a saját vagyonára. El lehet mondani azt is róla, hogy mikor elkezdte a politikai pályáját, akkor mindenképpen több volt a vagyona, mint amikor befejezte a politikai pályáját. Ez mindenképpen két olyan fontos dolog, amit Széchenyi kapcsán nagyon jó felemlítenünk.

Ha azokat a projekteket, azokat a gyakorlati alkotásokat, amelyeket ez a nemzet Széchenyinek köszönhet, megnézzük, akkor láthatjuk, hogy ezek egytől egyig olyan alkotások, olyan kezdeményezések voltak, ahol bár megtehetette volna azt, hogy egy szűk üzleti csoportnak kedvezve csinálja meg a fejlesztést, de ezt nem tette meg, hanem például a Lánchídnál is kiválóan látjuk, hogy a köz javára nyitotta meg már magát a fejlesztést is. Egy csodálatos ember, egy csodálatos politikus mintája van előttünk, amit szerintem nagyon helyes, hogy az előterjesztők idehoztak a Ház elé, hogy állítsunk neki emléket, mert ezt ezerszer, százezerszer, tízezerszer megérdemli. A magyar nemzet egyik legkiválóbb alakjáról beszélünk.

Nagyon fontos, hogy valóban Széchenyi naplójából számos tanácsot olvashatunk, ami a mai napig kiállja az idő próbáját. Ez annak ellenére így van, hogy tudjuk, hogy a Széchenyit rajongva imádó titkára, Tasner Antal alaposan megszurte ezt a naplót, hogy a Széchenyihez egyébként rendkívüli módon lojális titkár egy olyan anyagot tudjon közreadni, ami méltó Széchenyi örökségéhez. Azért amellet nagyon fontos azokra a sorokra, amit miniszter úr idézett, emlékeztetni, 1825 körüli sorokra is, ahol éppen Svájcban nyaralva arról elmélkedik Széchenyi, hogy nagyon-nagyon fontos az, hogy megvalósuljon a népképviselői országgyűlés, és ne a nemességre bízzák a politikai képviseletet, merthogy a politikai képviselet a nemességnél olyan, mintha a birkák arról döntenének, hogy a farkasokra bízzák saját magukat. És nyilván ettől Széchenyi maga is óva intette a népet. Azt gondolom, hogy nem kérdés, hogy a Szocialista Párt támogatja ezt az előterjesztést a módosításokkal együtt. Ezek jelentős részében a Nemzeti összetartozás bizottságában is konstruktívak voltunk, és ezt tudjuk támogatni, azonban itt is hadd mondjam el azt a kritikámat vagy megjegyzésemet, ami egyébként a bizottság ülésén nemcsak az én részemről, hanem ellenzéki képviselőtársaim részéről is elő szokott kerülni, hogy fontos és helyes lenne, hogyha tudunk azonosítani olyan nemzeti célokat, amelyeket vélhetőleg mindenki közös értéknek gondol ebben a hazában, akkor törekedjünk arra, hogy ezeket az előterjesztéseket közösen tegyük meg, mert a közös céljainkat közösen képviseljük, és közösen álljunk ki mellette.

Azt gondolom, hogy a demokrácia ünnepe lenne, ha minél több ilyen alkalmunk lenne. Nyilván az is ünnep egy kicsit, hogyha most egy ilyen előterjesztésről beszélhetünk, az meg egy még nagyobb ünnep lenne, ha közös előterjesztésben tehattuk volna meg. Köszönöm, hogy meghallgattak, a Szocialista Párt támogatja a javaslatot. (Taps az MSZP soraiból.)

FIRTL MÁTYÁS (KNDP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Gróf Széchenyi István születésének 225. évében az előttünk álló országgyűlési határozattal kifejezzük minden magyar tiszteletét a modern polgári Magyarország megteremtője, a legnagyobb magyar iránt, ráirányítva a figyelmet korszakformáló eszméire, életművére, tevékenységére és arra a cselekvő hazaszeretetre, amely mindezeknek a mozgatóereje. Mi, Sopron vármegyeiek különösen büszkék vagyunk arra, hogy Széchenyi István élete meghatározó éveit Cenken és Sopronban töltötte. Ezért a térség országgyűlési képviselőjeként fontosnak tartom egykori elődömet, Östör József Sopron vármegye országgyűlési képviselőjét idézni, aki Széchenyi-kutatóként Széchenyi és vármegyéje című művében így ír: „Az isteni gondviselés osztotta el nagyjainkat hazánk különböző tájain, így van meg nekünk Sopron vármegyének ezer esztendő legnagyobb magyarja, gróf Széchenyi István. Elmondhatjuk, hogy Széchenyi István az egész országé ugyan, de reá mi Sopron vármegyeiek különös juszt formálunk. Ha a kereszténység hőskorában élnénk, azt hiszem, hogy őt választotta volna Sopron vármegye védőpatrónusának.” - írja Östör. Ezer esztendő legnagyobb magyarjaként Széchenyi István minden magyar legnagyobb magyarja, aki Nagycenkről indult, de a közjó szolgálatát a nemzet egészére kiterjesztette. Ezért fontos, hogy nemzeti zarándokhellyé váljon nagycenki nyughelye a Széchenyi-örökség többi helyszínével, aminek jelentőségét a jelenlegi magyar kormány elkötelezettsége és támogatása teremtette meg.

A kormány támogatásának köszönhetően ünnepelhetünk idén egy olyan jubileumi évet közösen a nemzet egészével, amelyben a Széchenyi-örökség, a Széchenyi-emlékhelyek és a szellemiség rangjához és értékrendiségéhez méltó helyreállítás folyamatosan zajlik. Mindezekért a térségben élők és minden jó szándékú magyar hazafi nevében mondok ismételten köszönetet Magyarország Kormányának, hogy minden támogatást megad ahhoz, hogy Széchenyi szellemiségéhez méltó nemzeti zarándokhellyé, a nemzet egymásra találásának és összetartozásának kultikus helyévé váljon, ahová minden magyar életében legalább egyszer személyesen is eljuthasson.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az a figyelem, ami a Széchenyi-örökségre irányul, újból és hangsúlyosan nyilvánvalóvá teszi azt aényt, hogy a kastélyfelújítások nem önmagukért valók. Az örökség helyreállítása nemcsak a kövek, falak, berendezési tárgyak megmentését jelenti, hanem olyan erőket is újjáéleszt és munkába fog, amelyek a nemzetünk múltjából, értékeiből építkezve jövőnk fejlődését, kiteljesítését teremtik meg.

Ezért a műemléki helyreállítás az értékek megmentésén és bemutatásán túl szó szerinti értelemben vett jövőfejlesztés is. Ennek példája az Esterházy-kastély felújítása, az, ahogyan a Széchenyi-örökség rangjához méltó helyreállítását az az Eszterháza Központ végzi, ahogy szerteágazó kapcsolatrendszere és tevékenysége messze túlterjed a kulturális örökség gondozásán, idegenforgalmi, gazdaságélénkítő, területfejlesztő, oktatási és minden más területre kiható sugárzása magában hordozza további regionális fejlesztések sikerének zálogát is, méltóan Széchenyi eszméihez.

Tisztelt Ház! Jövő héten, április 8-án, Széchenyi halálának évfordulóján tartunk megemlékezést Nagycenken; ott, ahol Széchenyi teljes alakos szobra talapzatának felirata az ismert idézet szállóigévé vált változata: „Magyarország nem volt, hanem lesz.” Ez a Széchenyi által 1830-ban vizionált jövőbeli lesz, amiben megfogalmazása szerint hisz, hisz is, tulajdonképpen Széchenyinek magának szóló parancsa nekünk szóló felszólítás. A Széchenyitől kapott teljesítendő feladat a jelenben a mi feladatunk és kötelességünk. Az eredeti idézet: „Sokan azt gondolják, Magyarország volt; én azt szeretném hinni: lesz.” - 1830-ból, a Hitelből.

(17.50)

Széchenyi hitt a magyar jövőben, azaz hitt bennünk. Legyünk hát méltóak ehhez a bizalomhoz, és tegyük úgy a dolgunkat, minden dolgunkat, hogy az Magyarország javát szolgálja! Széchenyivel szólva: tőlünk függ minden, csak akarjuk!

Tisztelt Képviselőtársaim! Ahogy az általános vitában, most is arra kérem a frakciókat, hogy egyhangúlag támogassák a gróf Széchenyiről szóló országgyűlési határozatot. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. (Taps.)

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Annak nagyon örülök, hogy nem ismétlődött meg az általános vita, amikor L. Simon államtitkár úr gyakorlatilag a kormány munkáját folyamatosan párhuzamba állította Széchenyi munkásságával, és emiatt egy eléggé durva politikai vitává züllött, aminek egyébként nem kellett volna bekövetkeznie, hiszen egy, a teljes parlament által támogatott javaslatról van szó. A Jobbik természetesen továbbra is fenntartja a támogatását. Látom, hogy nagyon szépen felkészültek erre a vitára is, de azért szeretném felhívni a figyelmet arra, ha legközelebb is azt szeretnék, hogy egy adott törvényjavaslatról két általános vita legyen, akkor nem kell azt csinálni, hogy az eredeti javaslatba egy csomó helyesírási hibát raknak, hogy aztán egy módosítás miatt újra beszélhessünk a Ház falai között erről a javaslatról. Úgy gondolom, van ennek egyszerűbb és elegánsabb módja is.

Természetesen, ahogy mondtam, mind a módosítást, mind pedig a javaslatot támogatjuk. A Jobbik is elkötelezett abban, hogy a Széchenyi-emlékév megfelelő módon legyen megtartva, illetve hogy Nagycenken a hozzá kapcsolódó épületegyüttes is végre méltó módon felújításra kerüljön. Ebben partnerek vagyunk, és bízunk abban, hogy sok ilyen hasonló javaslat kerül még a Ház elé. Köszönöm a lehetőséget, elnök úr. (Taps a Jobbik soraiban.)